

PAD 2014

Internationales Preisträgerprogramm

Még tavasszal az „Erinnerungsjahr 2014” projekt keretén belül pályázhattuk meg a PAD ösztöndíjat. Egy történelmi témát kellett választanunk, az én választásom pedig a 25 Jahre Mauerfall-ra esett. Ezzel kapcsolatban készítettem interjút Heinz Scholl és Novák Béla tanár úrral, hiszen 2009-ben, a berlini fal ledöntésének 20. évfordulóján iskolánk diákjai is részt vettek a bizonyos dominó akcióban, ahol ők döntötték le az első berlini falat szimbolizáló dominót. Ezzel a projekttel kaptam meg az PAD Internationales Preisträgerprogramm nevű ösztöndíját.

Augusztus 12-én indultunk el hét magyar társammal Németországba. Egy hónapos útnak néztünk elébe, mely sokunk számára életünk első repülőútjával kezdődött. Bonnban szállodában laktunk, ahol megismerkedtünk a csoporttársainkkal. A PAD ösztöndíjra a világ különböző pontjairól érkeztek diákok, a csoportomban Venezuelából, Ciprusról, Kamerunból és Gabonból jöttek ketten-ketten. Minden csapatnak volt két német idegenvezetője és egy kísérő diákja, hozzájuk bármikor fordulhattunk segítségért. Mindennap volt egy meghatározott napirendünk: a szállodában reggeliztünk, majd elindultunk kirándulni, városnézésre, esetleg múzeumba, Beethoven szülőházába vagy a Deutsche Welle stúdiójába. A PAD-tól 25 euró zsebpénzt kaptunk két részletben. Többször is voltak a többi csapattal közös programjaink. Bonnban került sor a nemzetközi esténkre, ahol minden kisebb-nagyobb csapat bemutatta a saját országát, kultúráját zenéssel vagy néptáncal. Mi magyarok egy néptáncot adtunk elő, és megismertettük a közönséget a hungarikumokkal. Nagyon különleges és jó érzés volt úgymond képviselni a saját hazánkat. Utunk Münchenbe folytatódott tovább egy vonatúttal. Megismerhettük a bajor hangulatot és specialitásokat, valamint München számos látnivalóját, mint pl. Olimpiapark, Allianz aréna, BMW múzeum, és ellátogattunk a dachau koncentrációs táborba. Felmentünk a Zugspitzére, Németország legmagasabb pontjára, ahol sokan életükben először most láttak havat. A programunk mindig változatos volt, interaktív színházban is jártunk, vacsorára pedig különböző éttermekben ehettünk 15 euró értékben. Ezután két hetet töltöttünk el családonál Dormagen közelében. A vendéglátó családom mindig gondoskodott arról, hogy jól érezzem magam náluk. Délelőttönként német óráink voltak a már-már nagyon összeszokott csapatunkkal, vagy egész napos kirándulásokat tettünk a közelben pl. Kölnben. A családoknak is bemutattuk a saját országaink kultúráit, ezután pedig a *Don't worry, be happy* című számot énekeltük el zenei kísérettel különböző nyelvekre átírva. A mesés egy hónapunk Berlinnel zárult. A német főváros a számos látnivalójával szintén különleges programot kínált (Brandenburger Tor, berlini fal, Alexanderplatz, Reichstag...). Jártunk színházban, bowlingozni, és vacsoráztunk különböző nemzetek éttermeiben. Az utolsó esténket egy hajón töltöttük, ahol az összes csoport együtt ünnepelt. Szeptember 11-én érkeztünk haza. Nagyon nehéz volt a búcsúzkodás mindenkitől, hiszen ez alatt az egy hónap alatt nagyon egymáshoz nőtt a csapatunk.

Elmondhatatlanul hálás vagyok, hogy ennek az egésznek a részese lehettem, mert nagyon sokat kaptam ettől az úttól. Nem csak Németországot ismerhettük meg, és a nyelvet gyakorolhattuk, hanem lehetőségünk nyílt összetartani, más kultúrákat megismerni és új barátokat szerezni. Mindig örömmel és jó érzéssel emlékezem vissza erre a felejthetetlen egy hónapra.

Mészáros Renáta 12.C

